

Výroční zpráva Ministerstva vnitra za rok 2017 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zveřejňuje Ministerstvo vnitra výroční zprávu za rok 2017 o své činnosti v oblasti poskytování informací podle citovaného zákona:

Oblast poskytování informací	Počet
Počet podaných žádostí o informace: (telefonické a osobní dotazy se neevidují)	310
Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti	55
Počet podaných odvolání proti rozhodnutí Policie ČR	58
Počet podaných rozkladů proti rozhodnutí	8
Počet informací vydaných za úhradu nákladů	4 (ve výši: 69.489,- Kč)
Počet podaných žalob v roce 2017	12
Počet ukončených řízení	18
Přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona (tato částka činila náklady v rámci soudního řízení a byla vyplacena žalobci; další náklady právního zastoupení nevznikly, neboť toto bylo zajišťováno pracovníky právního odboru v rámci jejich běžné pracovní agendy)	116.983,- Kč
Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí	0
Počet stížností podaných podle § 16a	51

Opisy podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace:

Ministerstvo vnitra k 31. 12. 2017 celkem eviduje 22 neukončených soudních sporů (z toho tři kasační stížnosti); v roce 2017 bylo napadeno žalobou 12 rozhodnutí.

1. Žalobce podáním ze dne 30. 12. 2014 požádal povinný subjekt Policii ČR Policejní prezidium o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“); jednalo se o poskytnutí závazného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byla důvodná. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2017 zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí o odmítnutí dle InfZ o poskytnutí informace povinným subjektem Policií ČR Krajského ředitelství policie hl. m. Praha - poskytnutí záznamů pořizovaných městským kamerovým systémem. Kromě náležitého vypořádání jednotlivých odvolacích námitek měl žalovaný dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí uvést, zda předmětné kamerové záznamy vůbec zachycují situaci, kterou popisoval žalobce, a dále se měl vyjádřit ke skutečnostem, zda jsou na záznamech požadovaných žalobcem zachyceny kromě žalobce i zasahující policisté a třetí osoby. Soud konstatoval, že napadené rozhodnutí nespĺňuje základní požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu; tím, že žalovaný zcela opomenul vypořádat uplatněné odvolací námítky žalobce, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Soud rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
3. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a povinného subjektu Policie ČR Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje; jednalo se o poskytnutí veškerých záznamů a písemností týkajících se vyřízení stížnosti a sdělení, jaká konkrétní opatření byla přijata k nápravě. Povinný subjekt i žalovaný dle soudu „smísili“ vyřizování dvou odlišných žádostí. Soud shrnul, že v části, v níž bylo možno žádost žalobkyně vyhodnotit jako žádost o nahlédnutí do spisu, bylo na místě postupovat podle správního řádu. Ze spisu není zřejmé, že by to krajské ředitelství učinilo a že by postupem podle správního řádu žádost vyřídilo, či že by ji jakkoliv vyřídilo. V části, kde se žalobkyně domáhala sdělení konkrétních opatření přijatých v reakci na stížnosti, žádost vůbec vyřizována nebyla a nebylo vysvětleno, že by se i na tuto část správní řád vztahoval. Žaloba byla shledána důvodnou a soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady v řízení a vrátil věc k dalšímu řízení.
4. Žalobce se domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a Krajského úřadu Kraje Vysočina; byla odmítnuta informace ohledně řádné a mimořádné odměny (platu) ředitele úřadu v kalendářním roce 2014. Soud uvedl, že zájem na přístup k informacím musí dostat přednost před zájmem na ochranu soukromí. Městský soud v Praze shledal, že není pochybnost o tom, že se povinný subjekt dopouští obstrukčního jednání. Nadřízený orgán již 4x zrušil rozhodnutí povinného subjektu, věc vrátil k novému projednání s tím, že povinný subjekt je ze

zákonu vázán právním názorem, který mu nadřízený orgán ve svém zrušujícím rozhodnutí poskytne. Soud nemá pochyb, že povinný subjekt nerespektuje právní názor nadřízeného a frapantně pokračuje v obstrukčním jednání, kterým oddaluje rozhodnutí ve věci a nutí žalobce, aby vynakládal další a další prostředky k tomu, aby dosáhl spravedlnosti. Městský soud v Praze přisvědčil žalobci ve všech jeho námitkách, zrušil rozhodnutí nadřízeného orgánu i povinného subjektu a přikázal povinnému subjektu, aby žadateli poskytl požadovanou informaci.

5. U Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a Policie ČR Policejního prezidia ČR, kde se jednalo o poskytnutí informace o parametrech a jakosti dodávek polokošil na základě smlouvy vzniklé z výběrového řízení; žalobce tvrdil, že nosičem informací jsou přímo dodávané polokošile a požadoval, aby bylo jeho žádosti vyhověno tím způsobem, že mu budou poskytnuty 2 kusy od každé barvy polokošil. Polokošile jakožto hmotný předmět nelze považovat za informaci ve smyslu InfZ (a už vůbec ne za informaci, jež by vypovídala o činnosti povinného subjektu), povinný subjekt a žalovaný postupovali v souladu se zákonem, jestliže žalobcovu žádost o poskytnutí takové „informace“ odmítli. Soud proto neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji.
6. Na základě kasační stížnosti podané žalobcem rozhodoval poté ve věci uvedené v bodě 5. této zprávy Nejvyšší správní soud, který konstatoval, že žadatel nepožadoval informace ve smyslu InfZ, ale polokošile. Neposkytnutí polokošil proto nelze považovat za zásah do práva na informace dle uvedeného článku Listiny základních práv a svobod. Pokud by stěžovatel požadoval např. informace obsažené v zadávací dokumentaci k předmětným polokošilím, bylo by povinností informace poskytnout; takové informace však stěžovatel nepožadoval. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.
7. Žalobce podal žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích s tím, že nebyly poskytnuty požadované informace povinným subjektem Krajským úřadem Jihočeského kraje. Jedná se o informace, které má mít povinný subjekt k dispozici jako výkazy členění podle jednotlivých dopravních linek. Zákonná povinnost vést výkazy příjmů, nákladů a dotací v členění podle jednotlivých linek, neexistuje. Žalovaný uvedl, že výše kompenzace je odvozena od celkového rozsahu výkonu, ale není kalkulována ve vztahu ke změně rozsahu výkonu, nýbrž na základě dopravcem předloženého plánu nákladů a výnosů. Ten je následně podroben položkovému meziročnímu porovnání a po dopravci je požadována příslušná kalkulace těch položek, které lze z pohledu kraje kontrolovat (např. mzdy, odpisy, cena za dopravní cestu). Není tedy možné doložit kalkulaci ve vztahu k meziroční změně výkonů, předmětem smluvního jednání je vždy absolutní výše kompenzace, resp. výše kompenzace, v přepočtu na jednotku výkonu. Tyto výpočty nejsou prováděny podle linek, takže nelze předložit údaje požadované žalobcem, protože neexistují. Krajský soud dospěl k názoru, že bylo dostatečným způsobem osvědčeno, že povinný subjekt neměl zákonnou povinnost disponovat požadovanými informacemi, přičemž se neosvědčila ani existence takovéto povinnosti ve smluvní rovině, neboť objednávání výkonu a kontrola účelného hospodaření s veřejnými prostředky probíhá odlišným způsobem, než který předpokládá žalobce, a to ve vztahu k jednotlivým

- tratím, nikoli linkám. Krajský soud v Českých Budějovicích dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji zamítl.
8. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu na přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a povinného subjektu Policie ČR Policejního prezidia ČR ve věci poskytnutí informace dle InfZ, kdy žádal vymezení působnosti územních odborů a obvodních oddělení policie v elektronické podobě v systému GIS a zaslání těchto vymezení (vektorových vrstev) jako strojově čitelných prostorových dat ve formátu Shapefile či Esri Geodatabase za celé období, za které je má policie k dispozici. Soud konstatoval, že požadovaná data umožňují analyzovat statistiky kriminality a objasněnost kriminality ve vztahu k jednotlivým policejním služebnám. Je tak zřejmé, že žalobcem požadovaná data jsou takovou informací, která by umožňovala kontrolu orgánů veřejné moci. Příslušníci Policie ČR tyto data zpracovali jako součást pracovní náplně, zpracovaná data se stala zaměstnaneckým dílem a majetková práva k němu, včetně práva data poskytnout veřejnosti, vykonávala Policie ČR a nebylo proto možné poskytnutí dat žalobci odepřít. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v projednávaném případě nejsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které by způsobily, že tato ochrana převáží nad právem na informace. Rozhodnutí Ministerstva vnitra a Policie ČR Policejního prezidia soud zrušil a nařídil poskytnout požadované informace.
 9. Žalobce se obrátil na Městský soud v Praze se žádostí o zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a povinného subjektu Policie ČR Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, kterým mu bylo odmítnuto poskytnutí personálních informací k řediteli Obvodního ředitelství policie pro Prahu I. z důvodu zneužití práva na informace. Soud k námitce zneužití výkonu práva uvedl, že lze za takové jednání považovat jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu. Pokud žalobce žádal o poskytnutí informace o služebním příjmu za rok 2014 a 2015, pak poskytnutí těchto údajů je nutno zásadně poskytnout, neboť dotčená osoba se podílí na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu. Poskytnutí informací o odborné praxi a dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy obecně převažuje nad zájmem na ochranu soukromí dotčených osob. Zveřejnění těchto informací nepovažuje soud za žádnou podstatnou újmu, neboť se nedotýká výsostně intimního nebo osobního prostoru dotčené osoby, samotné informace lze podřadit pojmu veřejná a úřední činnosti. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě. Soud proto zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti i rozhodnutí Ministerstva vnitra a nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.
 10. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného – Ministerstva vnitra ve věci uvedené pod bodem 9., zrušil část rozsudku Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud přihlédl k podstatné změně v náhledu na poskytování informací o platech zaměstnanců ve veřejné sféře. Soud musel napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude nutné posoudit předmětnou žádost o informace ve vztahu k jejím jednotlivým částem, přičemž zejm. bude nutné se vypořádat s argumentací žalobce, uplatněnou ve vyjádření ke kasační stížnosti ohledně

samotného okruhu poskytnutí informací dle jednotlivých žalobcem požadovaných okruhů. U každého okruhu požadovaných informací s ohledem na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu bude nutné znovu zvážit, zda je možné požadované informace, případně v jakém rozsahu, poskytnout.

11. Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a povinného subjektu Krajského úřadu Ústeckého kraje; žádost se týkala kalkulace nákladů, alespoň na úrovni položek dle vyhlášky 241/2005 Sb., resp. 269/2010 Sb., dále výkazů příjmů, nákladů a dotací podle jednotlivých dopravních linek. Informace se týkají hospodaření s veřejnými prostředky a jsou důležité pro jeho kontrolu, posouzení hospodárnosti jejich využití a opodstatněnost poskytování kompenzačních plateb pro objednávané linky osobní drážní dopravy. Soud dospěl k závěru, že relevantní vnitrostátní právní předpisy, upravující smlouvu o veřejném závazku v drážní dopravě, neukládají dopravci povinnost předkládat povinnému subjektu výkazy o nákladech a výnosech anebo jiné podklady v podrobném členění podle jednotlivých linek. Takovou povinnost neukládají ani unijní právní předpisy. Povinný subjekt tudíž nemusí požadovanými informacemi disponovat, ani je nemusí vytvářet. Soud uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy; žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a proto ji zamítl.
12. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu Ústí nad Labem dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná a proto ji zamítl. Důvody, pro něž byla kasační stížnost zamítnuta, nemohou být pro stěžovatelku překvapivé, neboť věrně následují stěžovatelce známé závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As124/2016-42. V nyní projednávané věci necítil Nejvyšší správní soud žádnou potřebu jakkoliv se odchýlit od právních názorů v tomto rozsudku vyjádřených.
13. Žalobce se domáhal podanou žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a povinného subjektu Krajského úřadu Ústeckého kraje. Žalobce se domáhal poskytnutí informace o výši platového ohodnocení, včetně příplatku za praxi, vzdělání, vedení a osobního ohodnocení úředníků povinného subjektu a o výši odměn, které byly úředníkům vyplaceny od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2013 s jejich podrobným zdůvodněním. Soud konstatoval, že v projednávané věci správní orgány žádné dokazování směřující ke zjištění, zda žádost žalobce o poskytnutí informací představuje zneužití práva, nevedly a svůj závěr opřely výhradně o nepodložená tvrzení dotčených úředníků, kteří pochopitelně mají zájem na tom, aby informace o jejich platech a odměnách nebyly žalobci poskytnuty. Ve správním spisu není založen jediný důkaz o tom, že by žalobce fyzicky napadl úřednici, že by se na krajský úřad dostavil se střílnou zbraní, nebo že by slovně či písemně nad únosnou míru atakoval úřední osoby. Soud proto shledal, že správní orgány vzaly za základ rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve správním spisu, což představuje zásadní vadu řízení. Vzhledem k tomu soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadená rozhodnutí zrušil.
14. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti Ministerstva vnitra pokračoval v řízení uvedeném v bodě 13. této zprávy a konstatoval, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal. Posoudil českou

právní úpravu plynoucí z § 8b InfZ a § 1 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v pozdějším znění. V tomto případě bylo odmítnuto poskytnutí informací proto, že žadatel měl zneužít práva na informace. Kasační stížnost zamítl.

15. Žalobce se domáhal u Krajského soudu v Ostravě přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra a rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace povinným subjektem Krajským úřadem Moravskoslezského kraje. Jednalo se o žádost, která se týkala vedení výkazů, příjmů, nákladů a dotací v členění podle jednotlivých linek; povinnému subjektu není tato povinnost stanovena a ani není uložena přímá povinnost disponovat požadovanými informacemi. Povinný subjekt poskytl žalobci téměř všechny požadované informace s výjimkou údaje o ceně a výši investiční dotace. Povinný subjekt byl na jedné straně schopen vyčíslit a sdělit žalobci, jak pořízení vozidel ovlivnilo navýšení odpisů, na druhé straně prakticky tvrdil, že nemá k dispozici potřebné vstupní údaje. Za těchto okolností dospěl soud k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Soud proto v této části rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.
16. U Krajského soudu v Českých Budějovicích se domáhal žalobce přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra i rozhodnutí povinného subjektu Krajského úřadu Jihočeského kraje, kterými byla žádost o poskytnutí informace odmítnuta. Jednalo se o žádost spočívající v zaslání kopie „Výkazů nákladů a výnosů z přepravní činnosti ve veřejné drážní osobní přepravě – Českých drah, a.s. za rok 2012“. Povinný subjekt odmítl poskytnout požadované informace jako celek, aniž by se podrobněji zabýval jejich obsahem a blíže posoudil, zda některé z dílčích informací obsažených v neposkytnutém Výkazu kumulativně nenaplnějí definiční znaky obchodního tajemství. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nemohl krajský soud přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 InfZ. Proto rozhodnutí žalovaného soud zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.
17. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo řízení proti žalovanému Ministerstvu vnitra i proti Krajskému úřadu Ústeckého kraje, zastaveno. Žalobce bez udání vzal žalobu zpět.
18. Usnesením Krajského soudu v Brně bylo řízení proti žalovanému Ministerstvu vnitra i proti Kraji Vysočina zastaveno. Žalobce žalobu v plném rozsahu vzal zpět.

Nejčastější okruhy dotazů v roce 2017:

- volby do Poslanecké sněmovny PČR a volby prezidentské
- státní občanství
- statistiky k využití agendového informačního systému evidence obyvatel
- náhrada škody
- zbraně a střelivo
- migrace
- provoz datových schránek
- projekty e-Sbírka, e-Legislativa
- Sbírka zákonů a Sbírka mezinárodních smluv
- zákon o státní službě

- informace týkající se EU
- mezinárodní smlouvy
- platy a odměny zaměstnanců
- Česká pošta, s.p.
- nakládání s majetkem státu
- důvody využití údajů z registru osob
- poskytnutí statistických údajů k vydaným pobytovým oprávněním, sdělení stavu správního řízení z konkrétních správních spisů
- statistiky týkající se registru osob, registru práv a povinností a registru obyvatel
- informační systém Registr smluv
- informace o provedených kontrolách dle zákona č. 255/2012 Sb. – Kontrolní řád
- poskytnutí účelových dotací.

Schválila:

Mgr. Kateřina Suchoňová
pověřena řízením
ředitelka kanceláře ministra vnitra